

Előfizetési árak:
 helyben házhoz küldve vagy vidékre postán
 Egész évre . . . . . 8 korona.
 Fél évre . . . . . 4 " "
 Negyedévre . . . . . 2 " "
 Egyes szám ára 12 fillér.

Felelős szerkesztő:
 Székely Imre.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
 Miklós-uteza 1. sz.
 Előfizetheti a kiadóhivatalban és
 minden dohánytözsdében.
 — Megjelen minden vasárnap. —

Egy eszme.

*Egy eszméje van Bánffy urnak De persze fejlesztődik még majd
 — Mi sem lehetetlen ma már — A nagy reform tovább-tovább,
 As ex-nagyur vasutainknak As egész MÁV-ot mindenestől
 Külön miniszttert reklamál. Okkupálják a katonák.*

*Mint Ausztriában, hogy nálunk is Less sok-sok próba mozgósítás
 Vasuti miniszter legyen Lessnek szép hadgyakorlatok
 És robogjanak kommandóra És holmi ringy-rongy árucikkből
 A vonatok völgyön-hegyen. A Máv nem szállit egy latot.*

*A miniszter less generális, Így less a Máv snajdigintésmény,
 As esredes igazgató, Majd meglássátok, magyarok —
 Ugy-e, hogy fényes gondolat es, A csivil pack pedig csak járjon
 És érdekes és isgató! Kutyán, csacsin, avagy gyalog.*

Bámulatos olcsó árban

beszerezhető

=== kész férfi ruhák ===

SZÁNTÓ MÓR és TÁRSANÁL

a Bika szállodával szemben.

Garantirozott hírek.

(↵) **Kegyés adományok.** *Koszorós* Lajos ügyvéd, városi bizottsági tag, volt árva-tenyésztő és ló-gyám, a debreczeni tót klub részére két zsák krumplit adományozott. A krampampuli főzéshez a *Tóth* Gyula vas-kereskedő czég legújabb találmányu főző edényeket, *Papp* László városi vegyész két hektoliter finom szeszt (husvéti kóser pálinkát), *Wolafka* püspök pedig két üveg szentelt czukrot ajándékozott. Miután a klubnak még saját raktár-helyisége nincs, e nagylelkű adományokat *Géresi* Gálmán klub-gazda egyelőre a *Wolafka* püspök szent-anna-utcai vegyes-kereskedésében raktározta el, hol helypenzt nem kell értök fizetni, mert a kisebb és nagyobb szentek közt kényelmesen elférnek. Fogadják a kegyes adományozók a klub-gazda hálás köszönetét.

(§) **Bilinszky Debreczenben.** Az osztrák fináncznak ünnepélyes fogadtást rendeztek. *Bilinszkyt* a kvóta-emelés nagy ellenségét a város híres ötös fogadtán hozták be. A derek állatok folyton rázták a fejüket, mintegy tiltakozva az ellen, hogy német lovagot czipeljenek a városba.

(&) **A delegáció névváltoztatása.** A delegáció hír szerint, nevének *déligásító*-ra való átváltoztatását fogja kérni a királytól, a mennyiben a delegátusok délig ásitának és azután delegacionális ebédhez ülnek, melynek étlapját *Szilágyi* Dezső állítja össze, a hal főzeléket *gróf Teleky* Sándor tengerészeti előadó szolgáltatja, a fekete (kávé) levest *Krieghammer* szervirozza, ehhez pedig a czukrot *Pulszky* Gusztó liferálja. *De Gustibus non est disputandum.* A delegacionális ebédnél nehezen nélkülözik *Ugron* Gábort, mert nincs aki a delegátusok kedvencz ételét, a zabot feltalálja.

(♂) **Bilinszky bankkormányzónak** fényes fogadtatást rendeztek a vasutnál. Megjelentek az összes *nóth-tabilitások* a főispántól kezdve a felrendjelezett *Mayer Emilen* keresztül le egészen a sajtó egyedüli képviselőjéig *Than* Gyuláig. A fogadtatás ép oly meleg volt, mint rövid. *Than* Gyula a német üdvözlő beszéd lefordítása végett egy német szótárt szorongatott a kezében. *Simonffy* Imre polgármester pedig a „*Debreczeni csendélet*“ című röpirat egy példányát nyújtotta át a magasrangu vendégnek. Másnap díszebéd volt *Bilinszky* tiszteletére, mely alkalommal *Szabó József* főszámvevő mondotta a német felköszöntőt, mely után tusként *Rácz* Károly elhuzta a „*Jaj be hunczut a német*“ című nótát. Ez alkalommal a társaságot nagy meglepetés is érte, a mennyiben *Bilinszky* kijelentette, hogy ő nem német, hanem *lengyel*, a ki 48-ban együtt harczolt a magyarokkal az osztrák ellen. *Lengyel* Imre erre keblére ölelte a jövevény lengyelt és brudersaftot ivott vele.

(**) **Mint értesülünk,** a *Márk*, *Lengyel*, *Magoss* és *Aczél*-féle „*Csokonai*“ nyomda vállalat ez idei zárszámadása csekély tizezer korona deficitet tüntet fel. Sokan kíváncsiak, hogy egy jövődöbéli polgármesteri hiu ábránd (melyet a r. kath. temetőben hegedült el *Szent-Dávid*), megér-e évenként ily összeget.

(!) **A Dr. Wolafka Nándor** püspök tiszteletére alakult „*Szent László dalegylet*“ által rendezendő műkedvelői előadáson szereplő *Fränkel* Karolin, *Fränkel* Adolf, *Lóós* Erzsike, *Fränkel* József, *Linzbauer* Antal, *Goldberger* Jenő,

Neubauer József és *Visóczky* József műkedvelők, mint biztos forrásból értesülünk, nem *Mózes* hitűek, hanem mind szemén szedett jó magyar hithű katólikus vallásuak és csak azért választották ez alkalomra a *szinkun* s ági neveket, mivel inkognitóban óhajtanak maradni.

(*) **Öreg ember nem vén ember.** *Hejczeg Nákó* Jókai szálló igévé vált közmondásán felbuzdulva, kijelentette asztaltársasága előtt (nem a kaláber asztal kompánia értendő), hogy ő is megházasodik, mihelyt eljön a „*magas tél*“. Mint hírlík, *Pick* Czili k. a. a szerencsés halandó, ki iránt már hosszú évek óta lángoló szerelmet táplál s azt most hymen rózsalánczával akarja örök időkre magához fűzni.

(.) **A párisi kiállítás és Debreczen.** A párisi kiállítás igazgatóságától sürgős átirat érkezett Debreczen város tanácsához, melyben a magyar ipar és különösen Debreczen város műizlésének bemutatása céljából, annak a két bögre alaku vassátornak az elküldését kéri, mely a kolbász alaku 2 városi új bérházon kívül, ez idő szerint Debreczennek legszebb látványosságát képezi.

(?) **Hétfőn** délelőtt összeakadt a „*Dréherben*“ két városatyá. Az egyik így szól:

— Jösz a városi közgyűlésre?

— Nem én.

— Miért?

— Nagyon unalmas szokott lenni. Hiszen mindig ugyanazok beszélnek. Ha legalább a *Rácz* Károly vagy a *Magyariak* bandája játszana közben, sokkal érdekesebb lenne.

(.) **Az előre látó polgármester.** Torda város polgármestere elutazván, hazajövet a főjegyző az eseményekről referálva, előadta többek között, hogy óriási zivatar közepett lecsapott a villám és egy középületet megrongált. Alig végezte el a főjegyző mondókáját, a polgármester dühösen felkiált: tudtam, megmondtam, ha kiteszem a lábom, mindjárt baj lesz.

(♂) **Szenzációs kihívás** történt tegnap a késő esti órákban a *Hungária* kávéház előtt. Ugyanis *Rózsa* Lajos, ki egy vig tarsaságban volt s nyugodtan beszélgetett, egyszerre hirtelen felugrott székéről és előszólitotta *Marczi* és *Náci* pinczérekét és harsány hangon kiáltott. Azonnal hívják ki! Gyorsan ha mondom, hívják ki! Kit? Kit? méltóztatik parancsolni — kérdé a kétségbeesett két pinczér. *Henriket*, a főpinczért, mert — fizetni akarok.

(X) **Hajtóvadászat.** „*A kereskedelmi csarnok*“ fiatalabb tagjainak részvételével nagy hajtóvadászatot rendez legközelebb azon *cziczára*, melynek oly puha és meleg a csöpp teste, hogy *Liptai Kornél* orfeum-énekesnő játszik vele minden este.

Rébuszok.

— Kinél nyomatták a vizözön alkalmából az emberiség haláláról szóló gyászjelentést?

Mikor mult ki a holt tenger?

— Kit nézett végig megvető tekintettel vak Béla?

Megfejtésük még nincs, de lehet, hogy a debreczeni vízvezeték ásatásainak alkalmával felszínre kerülnek. (Akkor ugyan várhatunk a megfejtésre. Szedő gyerek.)

Harmadik levél.

Ondód, Anno 1900.
áldozó esütörtökön.

Kedves ecsém!

Hát mégis sok a mi sok, nem elég, hogy hát no bizony a Jóságos Ég elvette a szőlő termését a fagyja által erre és az jövő évre is elannyira, hogy a szüretelő edények idestova a *zsigvá-sárba* kerülnek, még azon fejül már ránk vetették az adómentes házak után az országos pótdót, *betegségi adót* is és meg a *hadügyi adókat* is megmeg füljebb vittik, ekkint bizony siralmas esztendőknék nízünk vala elibe úgy hogy elmondhattuk: *megnehezült az idők vihartos járása fe-*

lettünk, mihez a most elmúlt napfogyatkozás, a pinztelen helyzet szögálatja talán a minémüségeket. Ipen azir bizony nagyon szomorú *áldozó esütörtöki innepem* vót ezuttal. De hát azir csakugy megünnepeltük azt mint sok mások a *buzavetis felszentelisi*.

Beniztem oszték megint a nemes városba egy kis sorom vót a *Bekecs soron pernyevágó Szilágyi* uraméknál onnét hajtatok a *hatházi utszára* s azon veszem észre magam, hogy biz én a másik ugynevezett *hatházi uton* vagyok. Enyje fikkom attá, hát miésede dolog ez, hogy egyik sort *hatházi utcának*, másikat pedig *hatházi utnak* k-resztelt el *Bódizsáry* ecsém uram? mintha bizony nem lelt volna már más nevet neki a *kis tükörbe* vagy a *kalendáriomba*! Már már a tulajdonképeni *muskotály czivis* sem tudhatytagát kitalykozni e nemes városban, úgy összezavarták, kicsereberélték mint juhász az pergőt a szip utca nevéket és meghagyták az olyanokat, mint *Bürgondija*, *Kandija* és *Tizenháromváros* oszték kiírták, hogy *pesti uteza*, mikor már *Pest* nem is létezik, mert beleolvadt *Budába*.

Node hadd böleselkedjenek az okosok, mi a magunk féle csontvágó eszeinkkel csak maradunk a rigiek.

Aszongya *sarkantyus Szabó* ecsém, hogy a dorogi magyar vallásuak riszire a fűpolgármester ü naacesága templony helyül a *Bárány csapszéket* ajánlotta oda. Deg azok a *Rómába* járt jó derik magyar atyánkfiai azt nagyon megresteltik és el nem fogadták, merük csapszik filibe nem járnak imádkozni. Igen jól tettik, csak nem mennek a város vigire mikor bent is van a városnak elég üres telke. Adják azt oda nekik példának okájr a *Vaji üres telket* ott a Börtönházi palotával szemkösztt úgy legalább elkergetik onnét a patkányokat az építkezéssel és nem lesz az a derága szipsiges hely olyan semmit se hajtó limlom fizsek többé, mit az idegeny atyafiai mint legközelebb is a *deják nagy gyülekezés* alkalmatosságával oly annyira szemügyre vettek. Azt hiszem lesz is ebbül valami, mir, mer a fűpolgármester ur minap belenizett a *mirtikhtesítő* hivatalba is.

Nóta Béni majd el is felejtém kedves ecsém, hogy azt is mondgya az anyyok, hogy a Várad utsza

fejül való *Nipkert* kapuját is úgy június vigire valahára majd csak kifogják nyitni, hogy a *Nagytorvinsziki* urak is bejuthassanak valahára sétálni abba a keritises kerbe, hová eddig csak *egy kócszal* lehet bejutni. Hát bizony ideje is vóna annak, mer mir nem azir teremtettedtik azt oda, hogy csak a késes utcaiak használják, hanem hogy más becsületes emberek is látogathassák azt, szóval a nip, mer hát azir tán *Nipkert*, hogy ne csak *Ballog* fűmírnök uzoválja limlom vasuti bontványok raktárának, hanem hát mi is minnyáján. Nekünk, erre a vidikre valóknak az vóna a *kis Nagyerdőnk* egyetlen egy sétáló helyiségünk vagy mi.

Na de itt a piros pünköst és bódog inneplist kíván minnyájuknak

Darász Mátvás.

Szállóigék a madárvilágból.

Stettenheim.

„Ilyen magunk félének is csak kell élni“ szól a keselyű miközben egy kis nyulat elfog.

„Érdekes“ így fuvolázik a fülemile: „sohasem vagyok rekedt és mégis énekesnőnek neveznek.“

„Mindig előkelően“ szól affektálva a kakuk, mikor idegen fészekbe rakja a tojását.

„Általam lett Minerva a bölcsesség jelképe“ böleselkedik a bagoly.

„Mi volna a sajtó mi nélkülünk“ hápsognak elbizakodottan a kacsák.

„Hogy nevetnének az emberek“ szólt keserűen a tyúk, -- „ha én minden parasztnak vasárnaponként egy-egy főtt IV. Henriket kívánnék a fazekába.“

„Soha még egy libát nem mentett meg a capitolium“ szól-nak szemrehányással a libák mikor őket a vásárra viszik.

„Minden városban szentnek kellene tartani a galambokat mint Velenczében“, — kívánja a sólyom.

„Milyen kényelmes dolog volna ha az emberek hoznák a fiainkat“ kelepel a gólya.

„Boszant engem, hogy bármilyen igyekezet mellett n dögöt nem lehet elkerülni, — így a kondor keselyű.

„Olyan szép tollazata mint nekem más madárnak is lehet“ így szól a páva, — „de hangom, nekem van a legszebb.“

Rágalom.

A rossz világ mást sem tud a
Meggzólásnál; rágalomnál,
El sem hiszi, hogy a multkor
Egy urat megkosaraztál.

Pedig igaz, — magam láttam
A mit mondasz, tiszta való . . .
Kosarat vett boltotokban
Mert . . . az apád *kosárfonó*.

Az már más.

- Otthon van a kis mama?
- Nincs bácsi.
- Hát hol van?
- Elment a fogorvoshoz.
- Ej, ej, hát ismét fogat huzat?
- Nem, bácsi, ismét fogat rakat be.

Pozör Muki.

— A Kossuth utca sarkán, —

Muki : (monologizál) ;
Nem bírom elhátározni magámát, hol vácsorázzam má este. *Hauernál* az „Angol királynőben“ elegáns, de kissé drágá; *Márkusnál* a „Dréher“-ben kifogyott a hitel; *Német* Andrásnál tartozom a főpinczérnek; *Péter* Pálinál a szabóm szokott — a nyomorult — vácsorálni; lejjebb nem álázhatom az új smokingomat. Eh! Iszom egy kávét hábbál a *Gömörinél* a „Corsóban.“

Ollósi és Montekukuli Igaz Márton

lapszerkesztő keserveiből.

Panaszkodik a publikum, hogy a lapomban nincsen szenzáció. Hát tehetek én arról, hogy Debreczenben senkit meg nem gyilkolnak, se valami nagy ur föl nem akasztja magát? Azt csak nem kívánhatják tőlem, hogy magam akasszam föl magamat azon czélból, hogy egy kis szenzáció legyen?!

Nagy lelkesedéssel hirdették a helyi lapok, még a kurucz „*Debreczen*“ is, hogy *Bilinszky*, az osztrák-magyar bank kormányzója, Debreczenben, borközi állásban, kegyeskedett elismerni, hogy *Magyarországnak az önálló jegybankhoz joga van!*

Én azt hiszem, hogy Magyarországnak még egyebekhez is van joga, nem csupán az önálló jegybankhoz!

Azt is hasonló lelkesedéssel hirdették, hogy az osztrák-magyar bank debreczeni fiókja részére *palotát* akarnak építeni!

Én inkább azt szeretném, ha az osztrák-magyar bank (ez a turós hátú közös ló!) egész Magyarországból fölszedné a sátorfáját s' sohase látnók őt viszont!

Koncz Ákos szerkesztő kollégám hajdan *Bánffy*t dicsőítette, most pedig *Szell* Kálmánt dicsőíti. Ha ő Felsője holnap engem nevezne ki miniszterelnöknek: holnapután engem dicsőítene!

Mi a magyar ember? Az osztrákok szemében: *jó fejős tehén*; katonáék szemében: *kitűnő emberanyag*; a magyar állam szemében pedig: *türelmes adóalany!*

Mai napság a fényüzési cikkek közt legolcsóbb a leány. Igen nagy a *kinálat*, csekély a *kereslet*, így nyomott a *piaczi ár!*

A világtörténelem legnagyobb balekjei Attila és a bibliai József voltak. *Attila* azért, hogy le nem rombolta Rómát, *József* pedig azért, hogy elszaladt a szép Potifárné ölelése elől!

Önértzet és bor.

1 liter bor után: Nekem csak a bíró parancsol!

2 liter bor után: Nekem csak a polgármester parancsol!!

3 liter bor után: Nekem csak a főispán parancsol!!!

4 liter bor után: Nekem csak a miniszter parancsol!!!!

5 liter bor után: Nekem csak a király parancsol!!!!!

6 liter bor után: Nekem csak az Isten parancsol!!!!!!

7 liter bor után: *Nekem az öreg Isten sem parancsol!!!!!!!*

A ki arra kíváncsi, hogy ezen felül, hogy nő az önértzet, az igyék 8, 9, 10 litert és ugytovább, aztán sziveskedjék róla referálni.

Mürimgyár.

Az én babám szeme *epedő* . . .

Ne kacsintgass reá *te Pető!*

Mert a bőröd léssen *repedő*,

S miben haza visznek: *lepedő*

(Pető kinzati hő-repesztő epedészeti rim-igérvény.)

Még engem megverni *akar, óh!*

Hogy nyársalja fel e *fakaró*,

Hátát szántsa löi *vakaró*,

S akadjon torkán a *makaró*-

Ni!

(Nyárs-dugaszó hátkarmányos olaszliku kin-hápgomány.)

A városháza lépcsőjén.

Kis fiu: (aki elcsuszott) mama! miért vannak itt a városháza márvány lépcsőin azok a kapcsok?

Anya: Hogy a szőnyegetek leszorítsák velük.

Kis fiu: Hát a szőnyeget miért nem terítik le a lépcsőn, hiszen így az ember könnyen eleszik.

Anya: Hiszen azon fiam nagy urak járkálnak.

Kis fiu: Kik?

Anya: A molyok.

Sirfeliratok.

E sirban nyugszik Molnár János,

Ki nálunk volt hónapszamos,

Meghalt szegény a sár patkán,

Es most nyugszik puha deszkán.

Fazekas mester volt, Isten teremtete,

Kit az atya Isten halállal büntete.

Teljes életében bánt a sár gyurással,

Sárba markolászott; fazékká égette;

De a fazék eltört . . . és az is, ki égette.

Barátok között.

Köszönöm barátom azt a nagy fáradságot, melyet szegény jó feleségem temetése körül kifejtettél, ha van tulvilág — és majd találkozol vele ott, megmondhatod neki, hogy a nehéz gyász óráiban mily nagy mértékben teljesítetted baráti szolgálataidat.

Köszönöm szépen, de én nem vagyok barátja az öndicséretnek és ezért jobb lesz, ha mindezt te mondd meg neki előbb.

Szomjas Péter

városi lendőr.

Lehivat a barátsaftbul a barna kipü Mihályi felügyelő ur, oszt aszongya:

Ejü kamó, irgundum gule sororem sordokhes sophergyule gagyule, opre tute kalamáre, eseláre — oszt nyujt felém egy hatost.

Nem értek én a felügyelő ur anyanyelvin — vágok vissza kemínyen.

Aszongya erre, hogy az azt jelentette, hogy hozzak neki a zsidótül négy Mihályifele pritanikát (3 piz párja.)

Mégis csak szíp, meg nagy hivatal ez a mijénk, a héten is a csicsogó előtt nagy hajlongások között, kalaplevive megszólít egy vidéki paraszt, tizszer is bocsanatot kir meriszig'jir, meg bátor szólásá'jir oszt vígre azt kérdi, merre van az a kaszárnya, ahun az ü fija szógál, de mindig tekéntetes feőkapitány urnak szólitott.

— Na hát az ippig hát mégse vónék, de nem is sokkal kisebb, egy hivatalba vagyunk ugyan és én a a köz és uccezai rendészet felügyelője vagyok, így hát nem nagy a különbség köztünk — világosítom fel a parasztot.

Osztég utbaigazítottam illedelmesen, mintahogy dukál, aki ilyen szípen titulálja az embert, de próbált vóna csak lendőr urnak czímezni, ugy leteremttem vóna, oszt küldtem vóna Sinajihó, azír van a, hogy attül kérdezősködjik.

Boros hordót reperáltam a héten Mihályi felügyelő urnál, hát fizetesig fejibe kirendelt inspekczijóba az orfijomba, a Szücs Lacziéba, aki a Czek sercsarnokba jáeczik.

Annyi mindent láttam ott, hogy alig gyözte beszédni a mejjem. — Eczezer kijött valami vikonypizü kopaszszájú magyarba ótott soyáb legin, oszt kornyikált valamifele bögrérül, hogy aszongya icczaka mikor kaputos füvel hazament, hát a hárpija felesige neki támadt, oszt ugy a fejihe vágott egy bögrét, hogy szereszíjjel ment, mán nem a feje, hanem a bögre. Azut meg befogta a hárpija az urát mosni, főzni, surolni, korán reggel pedig hordani kellett neki kifelé a kis és nagy bögréket, hogy a fránya essik bele, gondoltam magamba, na jó hogy el nem hoztam magammal az asszonyi állatot, mert ha ezt a begyibe szette vóna, amilyen erköccese van, rittig utána csináltatta vóna velem.

Azut meg kijött egy vín nöstiny, óh uram Jézus vót a kipin egy láda máz, meg két kiló liszt, csak ott ágál, kinalgattya magát a ticzuraknak de a lába mindig egy direkczijóba vót a derekával, oszt valami rekettyés hangon, hogy a Léva'ji +ávés kutyája vonitni kezdett az udvarba, elkezd egy nótát, hogy aszongya, van neki egy bársonyszörü kis cziczája, ami neki üdve meg bódogtsága, oszt nem cserélné el a királykisasszony

bársonyba, biborba ötötetett cziczájával, és ha ü aszt elvesztené, hát oda lenne becsületi, mindene ótég lefestette, hogy hogy is niz ki hát az ü cziczája, aszongya, hogy puha, bársony piczi teste, jáeczik vele minden este s jól teszi.

Avval fejezte oszt be, hogy majd ü azt eczezer meg fogja mutatni, erre meg elkezdett a publikum kaczagni, de a dáma feltanálta magát, oszt kiénekelte a nípét, aszongya, jaj de önök mir nevetnek oly nagyon, óh lám, önök milyen rosszak, mingyán csunyára gondolnak, szinte pirul az orezám, de azt ippig nem vettem észre, na de én se nagyon pirultam, mert hát teczczet a nóta szörnyüsigesen, ammondó vagyok, hogy emán fájin vót, mert felkötötte bennem is az érist. Aszondom.

Brachkrogen Dávid.

O Zuckerbräzl Záli oz ojtó elüth ölt az üvé kis lányával, a Rebekával. Oz est jönörö vált, a csillagok fünségesen ragyagtak.

Edjszereszól a mámi:

— Nézzél csak kis lángyom, miljen szépen ragyok oz Abendstern!

És oz égre motatott.

Kérdi o Rebeka:

— Mámme züsze, — mondjak csak, zsidó oz oz Abendstern?

— Miértkérdelsz osztot.

— Merta Morgenstern oz zsidó.

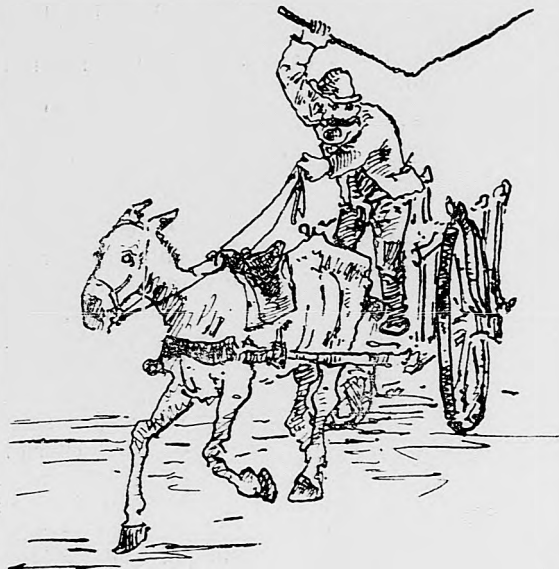
Egy szentségéről és szigoruságáról híres rabbinus egy szombat délután a solent felséges zamatjának kábitó hatása alatt épen elszenderedett, a mikor nagy robajjal berohan hozzá a jól táplált egyházfi. Robi, robi! oh jaj! oh jaj! No, no, milyen szerencsétlenség von lenni? Tolán bedülte mogát a szent templom? még rosszabb, még rosszabb rébi lében! Tolán mektoálták a solent fazekben a rebeczen főkötojét! Még szomorubb eseth rébi lében! Holljo és reszkesse! A robi iskolától az üvé tanitványai a drágalatus böcherek egy szóbában bezárkuzva — a szumbath szentséges napján ugy puffékelnak a kurtaszáru pipákból és olyan füstüt eresztenek magakbul, mintha csak el akarnák fujjni magaktul az egész szumbathot. Te seiget, te mószer, hodj mersz az én jámbor, istenfelő tanitványaimrul ilyen szentségtörést kitolálni. De mond csak mind utt vonnok a bocherek? Utt, csak esopán a Pinchesz sztropkever hiányzi magát utt, mert ez a szóbájába bezárkózva a talmidot böngészzi. A szent mogzotja az én boldogalt robi társamtól! Küld el hamor a bocherekhez, hogy soját szemivel gyüzüdjék nek és nuudja nekem váloszt, mojd adok én nekik solent után pipálni. Elesopom üket mind és esopán esok a Pincheszlit ezt a jámbór fiót tartom meg.

A Pinchesz ezalatt meglepte a bocher-társait, a kik tényleg legjavában pipáltak. A bocherek a mint meglátták a hivatlan vendéget, éktelen dühvel kiáltották: te szpion, te mószerer, addig nem teszed ki innen

a judás-lábot, a mig mogod is nem gyujtsz pipára, osztán erőszokkal a szájába dogtak egy pipát és ötlegekkel kényszerítették, hodj gyojtsa mek. Ekor megszólalja magát a jámbor Pinchesz: Ha már mindenáron moszaj van nekem sábeszkor pipálni, akkor inkább a soját pipámbul pipálok, ezzel belenyulja a mellső zsebibe és kiveszi a pipáját, melyet homor dogta oda akkor, mikor az egyházfi a robi izenetét hozta.

Ifju Bugyi Sándor

debreczeni talyigás viselt dolgai.

Hászén nem mondom, hogy meg nem venném, csakhogy ekkicsit derága. Mán hogy az a lú, akkit a szopornyikás Gyikó kínál erőnek erejével, hogy ragaszszam meg a Nyalka mellé. Mer még attúl megjárna, hogy az egyik szemivel nem lát, a másik meg ki van ütve, aut ase olyan tulságos nagy hiba benne, hogy a dereka lefelé görbe, mint akár egy nagy C betű ha hanyatt esne, hanem hogy 7 ezüst forintot el bír írte kírni, emmán valami.

Montam is osztán neki, hogy teee . . . ha én 7 pengőt adok egy lúir, hátammán lú legyik. de ez a keh-magazin még a virslibe is rágós vóna mán. Aszongya erre, hogy ne csúfojjam a jószágját mer földhő tanájja vágni a gubámat, de én is benne leszek. Teréfára viltem a dógot, hát mondok visszateréfalom, hozzá legyintettem a kipihe ekkicsit, oszt a pipája egy öltre repült ki a szájából a kövezetre; eltört. Nekem jött aut egy pár perczre; hencseregtünk, de hogy neki ojan gyenge természete van, mer mir azír, hogy a szuszt nehezen aggya ki a mejje, hát alól maradt. Ezenn oszt ugy megmirgesítette magát, hogy sehogy se atta ide a lovat, peig mán 6 pengőt megígírtém írte, ammint a mejjin térgyeltem.

Hogy osztán nem jöttünk lítre a vásár erányába, hát elbúcsuztunk egymástúl; ű vigig karmolta a kipe-met, én meg betörtem az órát, aval elváltunk.

Ahogy koczogok lefelé a mester-ucczán, csak nízem, hogy mindenki az égre mereszi a szemit. Kérdem oszt egy urtúl, hogy mit tecezik bámulni? Aszongya, hogy napfogatkozás van, aval nyom a kezembe egy fekete üveget, oszt biztat, hogy nízze rajta. Nízek, hát csakugyan beleharapott valami kerek pofáju fekete a napba, hijja vót egy jó karé. Kérdemtülle, hogy mitül van e? Aszongya, hogy a hód elibe csuszott a napnak, oszt a takarja el. Ne tessik vélem incselkedni tekintetes ur, mondok, mer mir azír, hogy a hód nem szok a napra mászni. Aszongya, hogy de szok, nízze csak kend, mingyá megmagyarázom. Aval lerántotta a parókát a fejről, oszt aszongya hogy láttya kend a fejemet, ez a nap. Hát csakugyan finylett, mer nem vót rajta haj. Na most aszonya ehen húzom rá a parókat lassan, oszt bétakarja a fejemet, így tesz a hód is. Ebbül oszt tisztára megértettem, hogy nyiha-nyiha a nap is parókat szok feltenni; mir mir nem, tán azír hogy fázik a feje, meglehet hogy náthás ojanakor. Na hát tücczentett is akkor nap ojan nagyot, hogy a szele majd elhordott bennünket; nyeltük is a port, vájogot köptünk tülle. Másnap meg oszt leve is vót a tücczentisnek, mer ojan jegek estek, mint a szemem gojója. Zápor-nak se vótunk hijjával, mer a péterfija környikin lett ojan árviz, hogy a kis vonat átváltozott gőzhajóvá, oszt majd az egymalom ucczába fordult be.

Nem is akatt akkor nap fuharom, csak másnap. A katonák ezóknókját vittem ki a Nyúlásra, ahun sán-czot ástak. Megirkezek, megállók az árok partyán, hát mit lát a szemem? Tekintetes Péter Gábor úr ott van az árokba. Níi . . . te, így magamba, hisz nem is issza a bort, oszt mégis az árokba került. Ahogy jobban oda vigyázok, hát látom, hogy ember csontokat húzgál ki a földül, oszt kaparja, meg lenyul, piszkájja a földet. Ezczer csak felvesz egy óeska vasat, megnízi, zsebre teszi, aut egy orsó-karikát kübül, kisorsbbet egy kovát. Egy hótt szittyának az állkapczájából meg ojan záffogat húzott ki, hogy jó vóna ha az én Nyalka lovannak ojan vóna; még ezen állhatott csak takaroson a bagó. Még ecesak a tubák; vajon mi vigre gyüti a tekintetes ur eszet a hitvány óeska hummit, mer sose láttam még, hogy a zsbogóba ijet árultak vóna? Kivettem oszt a besziggibül, hogy ű biz az Átilla ósapánk sírját kutattya, mán a kováját meg is lelte, akkiyel kicsiholt, mikor pipára gyütött; még csak a három koporsó van hátra, akkibe eltemetik, aszonta ott egy urnak, hogy a külső vas vót, a középső ezüst, akkibe meg a testit tettik, arany. Ha eszt is megleli, elkírem tülle a koporsó nigy lábát emlikbe. Hanem addig még eljárógatok fuharba a fél-fenekü zsidóho.

Párbaj.

Kapitány: Ön engem megsértett, Blau ur; reményem tudni fogja kötelességét . . . Tehát holnap várom segédeit.

Blau Izsák: Igenis holnap reggel a Benedek Sándor ór vivótermében. De ozért hodjha véletlenül nem tonálnék ott lenni, ozért tsak tessék hazzáfagni!

NYÁRI RUHÁK TISZTÍTÁSA

leggyorsabban és legkifogástalanabban

Hrabéczy Antal

kelmefestő és vegytisztító intézetében eszközöltetik

Debreczen, Széchényi-utca 42. sz.

A próba.

— Egy menyasszony életéből. —

Előre kijelentem, hogy én a hazugságot szörnyű módon gyűlölöm, ugyanígy, hogy elhatároztam, hogy csak olyan emberhez megyek nőül, a ki sohasem hazudik. Így hát vőlegényeimnek próbát kellett kiállniuk és ha rajta esipem őket a füllentésen, kész vagyok az esküvő előtti napon a jegygyűrűt visszaküldeni. Ez az oka, hogy most harmadszor vagyok menyasszony. Első vőlegényem, miután eljegyzésünk után elmondta, mi mindent követel ő leendő feleségétől, én is megmondtam neki, hogy én minden hibája iránt elnézőbb leszek, csak sohase merjen előttem füllenteni. Ezt persze ígérte, fogadta, hogy megteszi. Azonban másnap egy levél akad kezembe, melyet ő apának írt és amelyben alkuszik a hozományért, míg nekem folyton azt beszélt! ha így kapna meg amint vagyok, minden nélkül, akkor is boldogabb lenne velem, mint bárkivel. Természetesen ez annyira felháborított, hogy még az nap visszaküldtem a gyűrűjét.

Egy fél év multán ismét kéröm jelent meg B. ur alakjában.

Ez is csatát vesztett, de én is vesztes lettem. mert egy jól gondozott szőke bajuszt vesztettem el. De mindennek dacára makacsul ragaszkodtam elhatározásomhoz.

És midőn C. urral — ki fűzfapoéta volt szabad idejében — megismerkedtem, még mindig régi elvem híve voltam. C. ur édesen tudott beszélni, sokszor csókolgatta a kezemet, a vadmacskát és a kutat tanuknak czítalta minduntalan, bizonyítani az ő igaz szerelmét. Száz és száz alakban megénekelt verseiben, ennek az lett a következménye, hogy C. urat jobban megszerettem mint két elődjét.

Mint bejegyzett vőlegényem, joga volt, hogy megcsókoljon, de ő csak azokat declarálta igazi csó-oknak, mit a mama jelenléte nem zúvart, ez pedig ritkán történt, mert az én mamám hüen megfelelt a gardedameság követelményeinek. Azért is C. ur az ilyen tanuk nélküli puszkát mindig megénekelte, édesség tekintetében persze a méz elé helyezve. Megkérdeztem egyszer, mindig igazán úgy érez-e, amint ír? Ő miután az égi testeket ismét leczítalta tanuknak, esküdözött, hogy szentül úgy érez.

Egyszer egyedül voltam otthon. Az ilyen magányos óráimat rendszeren ezitromevéssel töltöttem, mert hallottam, hogy ettől érdekes színt kap az ember, anya pedig roppant ellensége volt ennek a kurának. Épen midőn javában rágicsálom, betoppán C. és kapva kap az alkalmon, hogy egyedül vagyok, karjába zár és elkezd csókolni. De eközben arcán különös grimaszok váltakoznak és nyalogatja a szája szélét, de nem szól semmit.

„Itt az alkalom a próbatételre“ gondolám. És megczirógatva az arcát kértem, énekelje meg ezt a szép napot, hadd legyen róla emlékem.

Másnap diadalmasan hozta a költeményt, melyben . . . óh ég! Gondolják mi állt? . . . az, hogy ily sava-

Női Kabátok, Gallérok, Kalapok, Gyermek ruhák, Blousok, Nap- és esőernyők, Nyakkendők legnagyobb választékban és legolcsóbb szabott árak mellett

nyu ajkat még soha sem csókol oly édesen, mint tegnap az enyémet . . . Előbb düh fogott el. C-ét ki akartam utasítani, de eszembe jutott azután, hogy nini, C. még tréfából sem fog soha hazudni. Nyakába ugrottam s megcsókoltam. És azután tölem telhetőleg siettettem az esküvönket!

A nőkérdéshez.

Sokszor irnak mostanában
Nőkérdésről okosat,
De még többször — mi tagadás —
Bizony tücsköt-bogarat.

Egyik mondja : illik már a
Nőknek nagyobb hatáskör,
Ellenkezőt vallja másik.
És emellett lándzsát tör.

Akármit is szól a világ,
Legszebb mégis csak a nő,
Édes álmát ha alussza
Karján egy kis — csecsemő.

Jótekonyság.

Nő : Édes férjem, visszaadom a forintot, adj helyette huszát.

Férj : Miért ?

Nő : Nem keresem fel azt a szegény gyermekágyas nőt, hanem inkább elmegyek a jótekonyczélú bazárba.

Diri Dongó üzenetei.

H. L. Verseken nincs elv, de van mérték : az ön verseiben pedig az az elv, hogy ne legyen mérték. Csak maradjunk a mérték mellett.

Gazsi. A tárgy aktuális, de a verselés gyöngé. Nem közölhető.

Derü. Kár érzékenynek lenni ; ha küldeménye jó, csak magunk örvendünk felette legjobban. A mostaniból néhány bevált s azokat legközelebb hozzuk.

Do—Do. Bevált. Legközelebb hozzuk. Együttal kérjük Önt s a többi beküldőket, hogy a papírnak csak az egyik oldalára sziveskedjenek írni. Ez által a szerkesztőség felette sok hiábavaló idővesztegetéstől kimélik meg.

Megkínzott vő. Anyós viczezei nem sülték el.
Z. Pozsony. Bizonyos ok miatt a jövő számban hozzuk. Üdvözlét a viszontlátásig.

Darázs. Kétségtelen, hogy megszereztük volna Önnek az örömet, ha megtehettük volna. De a küldemény nem ütötte meg a mértéket. Állítson újabbat a sorozó mérce alá, hátha az tauglich lesz. Küldeménye javát — mint látja — felhasználtuk.

Kiadó és laptulajdonos :

S Z É K E L Y J.

csakis

A PÁRISI DIVAT ÁRUHÁZBAN

kaphatók

DEBRECZEN, A FOPOSTA MELLETT.

